

[Arentoft]

som de konservatives ordfører i dag. Det er gået op for befolkningen, så derfor har man ikke det store flertal i befolkningen bag sig, når man taler så hårdt, som man gør.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Sådan må man jo lære at forstå fuglenes sprog. Et enkelt suk udstødt fra folketingets talerstol kan så at sige med ét slag forvandle den politiske situation fra én til en anden.

Nu er det naturligvis således, at hvis man giver tilslutning til et lovforslag, så følger det vel deraf, at man går ind i et positivt udvalgsarbejde. Jeg synes, at en understregning af, at man ikke mindst ville gå ind i et positivt udvalgsarbejde, tyder noget på, at det radikale venstres tilslutning til lovforslaget, som jeg forstod hr. Estrup kom med, er lidt halvhjertet.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Der er flere ordførere, der i dagens debat har været inde på specielt spørgsmålet om overenskomstindgrebet i forhold til de offentligt ansatte. Hr. Carsten Andersen kom med, hvad jeg godt vil kalde et meget aggressivt indlæg, og jeg skal for en ordens skyld sige, at jeg føler det både ubehageligt og betænkeligt, at et folketingsmedlem her fra folketingets talerstol opfordrer tjenestemændene til at nedlægge arbejdet for at deltage i en demonstration.

Jeg vil i øvrigt gerne slå fast, at der intet belæg er for at tale om ensidigt indgreb i forhold til de offentligt ansatte. Hvis hr. Carsten Andersen og andre, der har beskæftiget sig med denne sag i dagens løb, går nærmere ind i, hvad der egentlig er sket på dette område, så er der for det første tale om fuldstændig parallel lønudvikling mellem offentligt og privat ansatte. Der er i realiteten tale om en forbedring af reguleringsordningen for de offentligt ansatte, al den stund der bliver tale om videreførelse af tilpasningsklausulen fra den nuværende overenskomstperiode med udbetaling 1. oktober 1985 og 1. oktober 1986, fortsat med 66½ pct.s dækning, men derudover beregnet på grundlag af udviklingen på såvel arbejderløn- som funktionær lønområdet. Jeg synes, det er meget vigtigt at få præciseret, at der dermed er tale om en, hvad jeg vil kalde nydelig ordning i for-

hold til offentligt ansatte. Hvis man lægger mærke til lønningsrådets udtalelser fra i går – og det vil man nok komme til at gøre under det videre udvalgsarbejde – er der også grund til at hæfte sig ved, at de offentligt ansattes organisationer, selv om de tager afstand fra selve overenskomstindgrebet – anderledes kan det naturligvis ikke være, og sådan har det også været tilbage i tiden, når andre regeringer har foretaget indgreb i overenskomster – alligevel tilslutter sig den reguleringsordning, som er indbygget i forslaget.

Også spørgsmålet om, hvordan nedsættelse af arbejdstiden virker i forhold til de offentligt ansatte og deres spisepauser, er blevet nævnt, og jeg skal for en ordens skyld sige, at en stor gruppe af offentligt ansatte har spisepause i 29 minutter med de forpligtelser, der knytter sig dertil, og det indgår i den gældende 40 timers arbejdsuge. Den reduktion på 1 time, som ligger i lovforslaget for medarbejdere med en arbejdsuge på 40 timer og derover, vedrører naturligvis også hele denne gruppe.

Det får mig til at konkludere, at der intet belæg er for hr. Carsten Andersens kritik. Jeg synes faktisk også, det er meget uheldigt, at hr. Carsten Andersen opfordrer til, at de offentligt ansatte skulle trække sig ud af nævn og råd og i øvrigt sige nej til regeringens moderniseringsprogram. Der ligger her en meget afbalanceret løsning. Man kan kritisere indgrebet som helhed fra lønmodtager-side, men de offentligt ansatte har intet belæg for specielt at være utilfredse i forhold til det, der sker – tværtimod.

Må jeg i øvrigt sige om den helhedsplan, der er lagt frem, at den har to væsentlige formål ud over det rent øjeblikkelige at bringe konflikten til afslutning. Det er for det første at bidrage til, at regeringens målsætning: ligevægt på betalingsbalancen i 1988, fastholdes. For det andet, at vi fortsat får en positiv udvikling i beskæftigelsen.

Det er afgørende, at der fortsat vil kunne blive ligevægt på betalingsbalancen i 1988. Det er det, for at vi kan få det, jeg vil kalde den økonomiske handlefrihed. Det er det også, for at vi kan nå frem til en stabil beskæftigelsesudvikling. Den meget kraftige forbedring af konkurrenceevnen, som ligger i planen, vil bidrage til, at vi fortsat opfylder målet, samtidig med at den positive udvikling i beskæftigelsen fortsætter.